

יוסף ורזזל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוד" (בהשגחת כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויהר ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויהר ע"ה שנלב"ע ביום כ' מרחשון התשנ"ז

שבת שלום

ראש חודש ושבט שקלים

שבת א' אדר ה-תשפ"ה
פרשה: א. תרומה
ב. וביום השבת
ג. כי תשא
הפטרה: ויכרות יהוה
בסוף ההפטרה מוסיפים
פסוק ראשון ואחרון
מהפטרת השמים כסאי

הדלקת נרות - 17:16
צאת השבת - 18:10
ר"ת - 18:49

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:22

תצוה	תרומה
4:49 <	עמוד השחר: 4:59
4:56 <	זמן טלית: 5:06
6:00 <	זריחה: 6:08
11:52 <	חצות: 11:53
12:21 <	מנחה גדולה: 12:22
17:44 <	שקיעה: 17:39

הפסוק לזכרון

"מנורה בכל מצב"

על עשיית המנורה נאמר (שמות כה, לט): "כיכר זהב טהור יעשה אותה". "ככר" בגימטריה יר"ס או ימ"ר. ללמדנו, שבכל מצב האדם שרוי בו, בין שהוא במצב רוח של רוממות על מצבו הטוב בעולם ("ירס"), ובין שהוא שבור ונדכה ("מר") – עליו לעשות מזה מנורה לה'.

העלון לפרסומת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי' ר' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"איש אל אחיו"

"והיו הכרובים פרשי כנפיים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו...". הכרובים מציינים את האהבה המשולשת שבין הקב"ה לעמו ובין איש לרעהו. אמר ר' קטינה: בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגוללין להם את הפרכת, ומראין להם את הכרובים שהיו מעורין זה בזה, ואומרים להם ראו חיבתכם לפני המקום כחיבת זכר בנקבה. "פניהם איש אל אחיו", סופי תיבות שלום. רמז הוא לרעיון האהבה והשלום, שאותם באו הכרובים להמחיש, אהבה ושלום בין איש לרעהו.

האלשיך מסביר שהאדם הוא כמנורה. "מקשה תעשה", לא שיהיה כל איבר מחתיכה אחת, ויחברם רק בלי פירוד מתחילתם, משל אחדות כל אבריו. כשמתבוננים במנורה רואים את האחדות. אדם מסתכל על מנורת הזהב ומסיר מעליו את הכוחות והיצרים הרעים, את המחשבות המשתוללות בתוכו להזיק לאחרים, את הפיצול, את האנוכיות. דומה שהרחקנו היום לכת בדרך הפיצול. עם הליכתם של דור מיסדי המדינה, אותו דור שהיה חייב להיות מאוחד כי היתה לו מטרה משותפת, לא רק שדור זה הולך ונעלם, אלא הוא לקח עימו את המטרה המשותפת, הנעלה, את האחדות החייבת להיות בתוכנו. מבחינה חומרית יש לנו הכל, אבל אנו מרגישים חסרים, אנו שקועים בנהנתנות ומאבדים את החזון. הכח הופך להיות מטרה במקום אמצעי למימוש החזון. התקשורת משמשת כלי ניגוח במקום אפיק מקשר ומאחד בין חלקי העם.

בימים קשים אלה, ובעיקר כשמביטים אנו אל העבר הקרוב, רוצים אנו להאמין שכל אחד מאיתנו יבין כחי חובה שפנינו יהיו איש אל אחיו. עם אחד אנהנו ובימים קשים מסוגלים אנו להתאחד, זאת מוכח, לצערנו, בעיתות צרה הבאים עלינו. הלואי שאחדות זו תשאר גם בימים טובים יותר, המגיעים לנו, ושאותם נראה בעזרת ה' כבר בקרוב.

"שייח' מוכבד או נבלת חמור?" א'

ספר לזכרון

המבנה המפואר, ששכן באחד מרחובותיה הראשיים של העיר פס, לא גרם לתושבי העיר היהודיים להשמיע שריקת התפעלות בחולפם על פניו. ולו משום הסיבה הפשוטה והכואבת הבאה, על יהודי פס נאסר בתכלית האיסור לעבור בסמוך למבנה המפואר, שעל פי המסורת שבידי המקומיים נבנה על קברו של שייח' "קדוש".

לא היה זה איסור בעלמא. בגזירת המלך, לו נתפס יהודי חולף ליד ציון קברו של השייח', היה גורלו נחרץ. בכך למוות. ויהודי העיר, שחששו לחייהם, נשמרו מכל משמר שלא לחלוף אפילו בשוגג בסמוך למבנה הקבר.

האיסור החמור שהוטל על יהודי העיר היה כה שריר וקיים עד שאפילו הנשר הגדול, רבנו משה בן מיימון, הרמב"ם, שחי ופעל בתקופה ההיא בפס, לא ניסה להשתדל אצל המלך לבטל את הגזירה ולהתיר ליהודים את המעבר ברחוב המדובר, וזאת, אף שדלתות הארמון היו פתוחות תדיר בפניו של רבנו משה בן מיימון, בחיבה ובהערצה.

ימים ושנים חלפו, והגזירה יכולה היתה להיוותר על כנה עוד במשך דורות, אלמלי הגיע שמעה לאוזניו של רבי אברהם אבן עזרא, ששהה באותה תקופה בירושלים עיר הקודש.

רבי אברהם, שאהבתו לעמו היתה עזה כמוות, לא היה מסוגל להישאר שווה נפש נוכח הידיעה כי קהילה שלמה תהא נתונה בפחד תמידי, שמא ואולי יוליכוהו רגליו של אחד מיהודי העיר אל הרחוב האסור, מה שעשוי להוביל, ללא כל ספק, לגזר דין מוות.

וכך, ביום שישו אחד פנה רבי אברהם אבן עזרא לאשתו ואמר להו "את השבת הקרובה אהיה נאלץ לעשות מחוץ לביתי, יען הזמנתי לברית מילה בישוב סמוך. אבקש שתערכי את השבת בלעדיי, ובעזרת ה' יתברך, ביום ראשון אשוב הביתה".

אשתו של רבי אברהם קיבלה את דבריו בהבנה, והוא צרר מעט מזון בתרמילו, נפרד מבני ביתו לשלום ויצא לדרך. בהגיעו אל אחד השדות שמחוץ לעיר, נעמד על עומדו עצם את עיניו ולחש שם קדוש הידוע ליודעי ח"ן.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "for son" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
"באחד באדר משמיעין על השקלים" זריזים מקדימים למצוות ונותנים

"זכר למחצית השקל"

יהי רצון שבזכות מצווה חשובה זו תגן בעדכם אכ"י.

ערך מחצית השקל = 38 ל"א ללא מע"מ - 45 ₪ כולל מע"מ (נכון לתאריך כה' שבט)

מנויים: לקבלת העלון חינוס במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

חובת הלב

דיני מלאכות המתחילות בערב שבת ומסתיימות בשבת, וכמה מדיני מסירת מלאכה לגוי בקבלנות בערב שבת

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

מחאה ביד הגוי העושה מלאכה עבור יהודי

יא. כשרואה היהודי שהגוי עושה מלאכה בשבילו בשבת, פעמים שצריך למחות בידו שלא יעשה כן. והיינו כגון שבשעה שמסר לו המלאכה לעשותה לא אמר לו שיתן לו שכר כלל, ולא יספיק הגוי לסיים המלאכה קודם השבת, (שבזה אסור למסור המלאכה לגוי בערב שבת, וכנ"ל בסעיף הקודם), אם רואהו עושה המלאכה בשבת צריך למחות בידו שלא יעשה כן.

וכל שכן אם הגוי העושה המלאכה בשבת הוא שכירו של היהודי ומקבל ממנו משכורת יומית או שבועית או חודשית, (שבזה אסורה מלאכתו של הגוי עבור היהודי בשבת אפילו כשאינו אומר לו כלל שיעשה מלאכה זו עבורו), שצריך למחות ביד הגוי שלא יעשה המלאכה בשבת, ובוזה אפילו אם אינו רואה את הגוי כשהוא עושה המלאכה, כל שידוע ששכירו הגוי עושה מלאכה עבורו בשבת, צריך ללכת אליו ולמחות בידו שלא יעשה המלאכה בשבת.

ואפילו אם הסכימו ביניהם שיעשה הגוי המלאכה עבור היהודי בחנם, שבזה לדעת מרן השלחן ערוך יש להקל למסור לו המלאכה אפילו בערב שבת, ואפילו לכתחלה, ואף לדעת הרמ"א כל שהתחיל הגוי מעצמו ואמר שרוצה לעשות המלאכה בחנם יש להקל, (וכמו שנתבאר לעיל בהלכה ברורה סימן רמז סעיף ט'), מכל מקום אם רואה היהודי את הגוי עושה המלאכה עבורו בשבת צריך למחות בידו ולומר לו שלא יעשה בשבת. והיינו אפילו כשמסר לו המלאכה כמה ימים קודם השבת, ויכול היה הגוי לסיים את המלאכה קודם השבת.

אבל אם בשעה שמסר המלאכה לגוי קודם השבת קבע עמו הסכום שישלם לו עבורה, או שהבטיח לו שישלם לו שכרו כראוי, או שהבטיח לו שיתפטר עמו על שכרו, אין צריך למחות ביד הגוי כשרואהו עושה המלאכה בשבת.

וסדר "קדשים" נרמז ב"בשמים לשמן המשחה" - כמו שריח טוב מיישב את הנפש, כך הקרבנות אשה ריח ניחוח לה, וכן הוא אומר: וירח ה' את ריח הניחוח. וכמו שריח טוב המעט ממנו שווה להרבה - כך בקרבנות נאמר בעולת בהמה "אשה ריח ניחוח לה", ונאמר בעולת העוף "אשה ריח ניחוח לה" - ללמדך שאחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו לשמים. לכך נרמז סדר "קדשים" ב"בשמים לשמן המשחה".

וסדר "טהרות" נרמז ב"קטורת הסמים" - להודיעך שכמו שהקטורת מכפרת ומועלת למגפה, כך הטהרות מן הטמאות מועיל לנפש, וביותר טמאי מת שאין טהרתן אלא באפר פרה ושאר דיני הטהרה, מהם בצפורים ועץ ארז חכמה נודעת לבעליה הוא האלוה יתברך מקור החכמות. וכן הוא אומר: כי עמך מקור חיים באורך נראה אור - כלומר אתה שיעצת אותנו לעשות כל המעשים ולתקן נפשותינו לרוב חיבתך לנו. לכך נרמז סדר "טהרות" ב"קטורת הסמים". והדורש באיה דבר מן הנזכרים לעיל ומכוון בו - שכינה שורה עליו. וזהו מה שסיים "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

"והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראת בהר" המשכן, הרי הוא רומז אל האדם - שאם ייטיב מעשיו יהיה משכן לשכינה כביכול, כמו שכתבו המפרשים ז"ל על הפסוק "ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם". ומכאן, כותב הגאון רבי יעקב חיים סופר זצ"ל, בספרו "ישמח ישראל" רמז נפלא: שאם האדם יהיה משכן לשכינה כדת וכהלכה בכל עניניו ובכל עסקיו - יזכה לראות בבנין ירושלים ובית המקדש.

וזה שאמר: "והקמת את המשכן כמשפטו" - רצונו לומר שתהיה משכן לשכינה, כמשפט וכהלכה כאשר ראוי לעשות, ואזי תזכה ל"אשר הראת בהר" - תזכה לראות בבנין ירושלים, שנקראת "הר". ככתוב: "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים מארץ אשור והנדחים מארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים".

"ועלת אילים מאדמים ועלת תוזשים ועצי שטים. שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים"

רמזים רבים ונפלאים מוצא בפסוקי התרומה, הגאון רבי יחיא אצ'הרי זצ"ל מחכמי ורביני תימן. הנה כמה מהם: ומה שנרמזו ששה סדרי משנה בפסוק: דע שנרמז סדר "זרעים" ב"עורות אילים" - ללמדך שכמו שהעורות מועילים לגוף לחממו ולהגין עליו מכל נזק, כך הוצאת התרומה והמעשרות והפאה והביכורים מועילים להממן להתברך. וכן הוא אומר: הביאו המעשר אל בית האוצר ובחנוני נא בזאת אמר ה' אם לא אתן לכם ברכה עד בלי די. לכך נרמז בעורות אילים.

וסדר "מועד" נרמז ב"עורות תחשים" - שהזמנים שבו רובן ימי שמחה ומנוחה לעולם. ותרגום "תחשים" ססגונא. כלומר נס-יגונא באותן הימים שצריך האדם לשוש בהם בכמה גוונים. מלבד מה שיש תועלת במילת "תחש" למפרע "שחת" - לשחת כל המבזה אותן שהוא במיתה. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה כל המבזה את המועדות כאילו נטפל לעבודה זרה. לכך נרמז סדר "מועד" בעור תחש, לרמז על מה שכתבנו.

וסדר "נשים" נרמז ב"עצי שטים" עומדים - והצנועות משמרות לבעליהן והן מעוטפות בתוך הבית דוגמת האוהל הפרוש על הקרשים, והן מבפנים מקושטות בכל מיני קישוטים. ויש מהם עושות מעשי שטות במעשי שיטים, ועליהן אמר שלמה המלך ע"ה: רגליה יורדות מות שאול צעדים יתמוכו.

וסדר "נוזיקין" נרמז ב"שמן למאור" - להודיעך כמו שהמאור יורה לאדם הדרך שילך בה ומציל אותו מן הפחיתים ומן הקוצים ומן הברקנים ומחיות רעות, כך שכל האדם ישמור אותו מן הנוזיקין, והדורש בו משיג דין ארבע אבות נוזיקין, חזכה לשמן המאור שפע האלוהי. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה: האי מאן דבעי למהוי חסידא יזהר במילי דנוזיקין. וחסידות מביאה לידי רוח הקודש, לכך נרמז ל"שמן למאור".

לא עומד למכירה

אחד מחסידיי של ארמו"ר היצמה-צדק' נסע פעם ברכבת. ועמו נסע אחד מגאוני ליטא. כאשר החלו לדבר בדברי תורה, נזכה הגאון כי לפניו תלמיד-חכם עצום, בעל בקיאות מופלאה בכל הדרי התורה. קרא הגאון בהתפעלות: "איך זה שלא שומעים עליכם?".

השיב החסיד בסיפור:

פעם נקלע רובל ספרים לביתו של רב העיירה. כשראה את ארון הספרים הגדול, נפלטה קריאה מפיו: "הלו! יכולתם להתעשר ממכירת ספרים יקרים כל-כך?". נענה הרב: "ובי ספריי עומדים למכירה?".